

Se stavbou divadelní budovy se započalo 31. května 1925 slavnostním položením základního kamene na pozemku, který darovalo město. Dle darovací listiny měl být pozemek sloučen z veřejného sadu, pastviny a cesty v jeden celek, který pak měl obdržet katastrální číslo a být přepsán do vlastnictví Pěvecko-divadelní jednotě Krákonov. Pozemek sloučen byl, dostal katastrální číslo 350, ale z nějakého záhadného důvodu nebylo přepsáno vlastnictví.

V muzeu máte možnost si prohlédnout plakát a pozvánku na slavnost položení kamene, fotografie ze samotné stavby a přečíst si celý opis konceptu, který je uložen v základním kameni.

Pokračování příště

Právě čtete

číslo 3.

VĚTRNÍK

Ročník XXXVI.

Neděle 16. října 2005

pondělí 17. října 2005		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	kuřárna
13:30	loučení Štítina	
14:30	vítání Vysoké nad Jizerou	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Vysoké nad Jizerou	před divadlem
16:00	Ze starých pověstí	velký sál
16:30		
17:00	Dobronín	
18:00	seminář KDP	vila
19:30	Ze starých pověstí	velký sál
20:00		
20:30	Dobronín	
22:00	zasedání poroty	kuřárna
22:30	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XXXVI. Krákonovska divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává přípravný výbor. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, video Jarda Vondruška. Náklad 220 ks. Cena 6 Kč.

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	kuřárna
13:30	loučení Opatovice nad Labem	
14:00	Blbec k večeři	velký sál
14:30		
14:30	Štítina	
19:30	Prolhaná Ketty	velký sál
20:00		
20:30	Dobronín	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	kuřárna
22:00	společenský večer	hasičovna

Recenze

SNOOP Opatovice nad Labem: D. Wasserman Vyhodíme ho z hnízda

Divadelní soubor Sdružení Náruživých Ochotníků Opatovic n.L. hoden svému názvu se s nemalou náruživostí chopil látky, která zmnožuje škálu jeho velice barvitého repertoáru posledních let. Inscenoval dramaturg slavného románu Kena Keseyho, amerického spisovatele, příznivce beat generation a hnutí hippies.

Soubor pro svou inscenaci zvolil dramaturg Dala Wassermana v překladu Ludka Kárla. Režisérka Věra Pečenková našla v souboru odpovídající typové obsazení a svou inscenací převyprávěla základní příběh hry srozumitelně tak, že jím bezesporu zaujala publikum. A nejen to. Zcela viditelně podtrhla, zejména v dialogu McMurphyho a Náčelníka Bromdena, i myšlenkové poselství románu o nutnosti vzepřít se „kombajnu“ – bezohledné mašinérii umrtvující vše, co stojí v cestě jejímu zájmu a prospěchu.

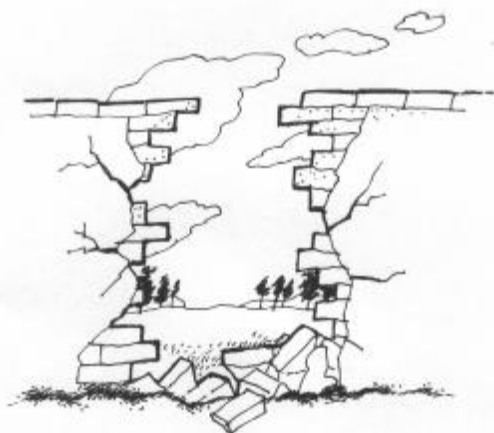
Byli jsme svědky několika zdařilých hereckých výkonů,

především Aleše Dvořáka v razantním uchopení role McMurphyho a Jana Breznaye coby Billyho Bibbita. Režie jde především po sdělení příběhu a hlavní myšlenky, a to způsobem hutným a přímočarým, což – včetně krácení textu – umož-

ňuje souboru realizovat se ctí velice náročný inscenační úkol v rámci možností vzhledem k technické vybavenosti souboru.

Otázkou zůstává, zda tato hutnost a přímočarost umožňuje tlu-

Partneři XXXVI. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu

Die Garten - Galerie

Gorten Švýcarsko

Penzion BARUNKA

REKOS

KONICA MINOLTA

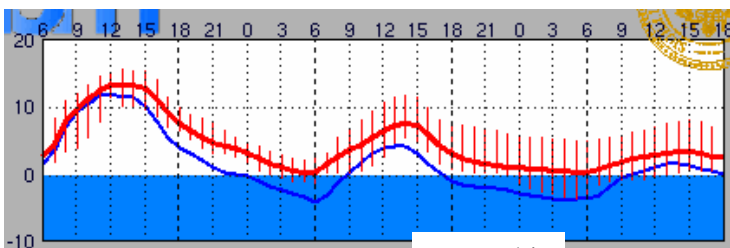

Devatenáct

Už devatenáct kyticek odnesli Vysočtí na místní hřbitov a zavzpomínali na ty, kteří stáli po jejich boku při ročnících Krakonošova divadelního podzimu. Tak jako každý rok vlastně začala přehlídka právě na místě, kde lidé končí svou životní pout'. (red)

Předpověď počasí na neděli:

Teploty už nepřekonají desítku, vlhkost, mlhy a severní vítr nás bezpečně dovedou do přístavu zkoušky v di-

močit divákovi zvolenou předlohu v její bohatosti a niternosti. Odpověď je nasnadě. Nikoliv. Zvolený způsob vede k tomu, že se namnoze upozaduje proces vývoje vztahů mezi dramatickými postavami a převažuje zprostředkování výsledku tohoto procesu. Začíná to již v samotné expozici jednotlivých postav hry. Předloha skýtá nezměrný reservoár k tomu, abychom se o jednotlivých postavách dozvěděli daleko více. Inscenace nám však začasť ukazuje postavy pouze v jejich základních rysech, to je opět pouze ve výsledku. Nejzřetelnější je to u vrchní sestry Ratchedové, kterou ztvárnila režisérka souboru (původně měla tuto roli jiná herečka), ale také např. u Daleho Hardinga, kterého hraje Libor Mošner. Tu více či méně se to ale týká téměř všech postav hry. Je to škoda, neboť navzdory předloze se v inscenaci prosazuje jednostrannost namísto barvitosti a proměnlivosti v toku událostí příběhu. S tím

souvisí i absence důslednějšího uplatnění principu kontrastu, který je živnou půdou předlohy. Otázkou k řešení jsou místa vnitřního hlasu (promluvy) Náčelníka Bromdena, tj. především použití nahrávky a nástupu herce do těchto sekvencí, a to včetně svícení. Ostatně svícení samo o sobě je nemalým problémem opatovické inscenace.

Soubor má v domácím prostředí daleko menší hrací prostor. Přenos inscenace na větší jeviště mu dělá zjevně potíže. Chybí schopnost (možná čas) adaptovat se do většího prostoru tak, aby byl účelně využitý. Nevyřešena zůstala scéna v obraze elektrošoku.

Přes zde zaznamenané otázky a připomínky je třeba vzdát souboru hold za odvahu, s jakou se pustil do tak těžkého úkolu, jakým je jevištní adaptace románu, nota bene proslaveného filmem Miloše Formana. S obdivem jsem přihlížel zaujetí s jakým se herci s touto látkou poprali. A ta náruživost je nedocenitelná.

Milan Strotzer

Představujeme

Na práci DS SNOOP Opatovice nad Labem jsme se těsně po představení zeptali režisérky a hlavní protagonistky postavy slečny Ratchedové paní Věry Pečenkové.

V roce 2003 jste se vysockého KDP účastnili se hrou Antonína Procházky Vraždy a něžnosti. Co se v souboru od té doby změnilo?

Tahle hra byla především velkou průbrou soudržnosti souboru. Celá řada představitelů toho množství postav nevydržela a odešla. Zkoušení bylo velmi náročné stejně jako režie i pro časté přeořazování rolí. Prostě to na řadu představitelů bylo moc. Tak třeba Billy Bibbit Jana Breznaye dovedl představitel

k rozhodnutí, že vysocké představení je jeho posledním, dal si však říci a bude pokračovat. Největší problém vzniknul, když téměř hotořou roli vrátila představitelka slečny Ratchedové a nezbylo, než

abych roli nazkouřela já. Tím jsme ovšem přišli o režii, což je vždy problém. Převzala jsem roli z nutnosti i když jsem původně v souboru začínala jako herečka a k režii přeřla vlastně také z nutnosti. To když původní členové souboru přestali aktivně pracovat a když souboru hrozil de facto zánik. A to jsme samozřejmě nemohli dopustit. A tak jsem se pustila do režie a tohle je moje, myslím, pátá inscenace.

Jaká je vlastně v Opatovicích divadelní tradice a jaké zázemí soubor má. Myslím tím jak veliký kolektiv tvoří tak široce obsazenou inscenaci.

Divadlo se v Opatovicích hraje 125 let. Ve složení, v němž jsme inscenovali Keseyho, hrajeme jen asi deset let.

Jsme asi třicetičlenný soubor a část z nás působila již v tom minulém.

Vraždy a něžnosti – to je, myslím, značně neřazaná a lehová situáční komedie. Co vás vedlo k tomu, že jste tento řánr opustili a

lik místních písni. Co přesně v nich bylo, nevím, neb slezskému nářečí v rychlejším tempu někdy není zcela přesně rozumět. Než však vstoupili do diva-

neb hodlá obsadit jeviště hned se

delní budovy, rozдали ještě pár dárků přímo od boha Radeřasta – jakýsi zlatistý mok stejného, tedy božského jména.

Poslední včera vítaný soubor, ten z Dobrodřina, přiznal, že je skutečně neobvykle „ofrklý“, jak řekla Svatka,

dřěma inscenacemi. A aby si Vysocké usmřili, přiveřli jim jako pozdrav něco málo ze svých polí. Vřdyť ve zdejším kraji brambor ani pořádně neznaří!

(jn)

Radegast s pytlek brambor

Vždy je něco jednou poprvé a tak jedno své prvenství zažila včera i vysoká přehlídka. Poprvé byly po předání klíče od města, jímž symbolicky odevzdal starosta Jindřich Matura na týden město do rukou patronu přehlídky a vládci hor Krakonošovi, přivítány na přehlídce hned tři soubory najednou. Svatava Hejralová z titulu předsedkyně přehlídky společně s předsedou SČDO Jaroslavem Vyčichlem přivítala DS SNOOP Opatovice nad

Labem, ŠAMU Štítina a DS Zmatkaři Dobrotín.

Zatímco Opatovičtí přijeli rádi a potěšili přítomné písničkou za doprovodu harmoniky, Štítnští přijet prý museli. Jak jim poradila Svatka, tak před třemi lety objeli poctivě třikrát kostel – a pak už je ná-

vrat do Vysokého prostě neodvratný. A když už se jednou vrátili, nepřijeli jen s divadlem. Jelikož udržují i bohaté slezské folklórní tradice, zanotovali ve slavnostních krojích něko-

začali si s dramatem tak obsahově závažným, jakým je „Kukaččí hnízdo“?

Především bych řekla, že dost bylo jednoduchých her. Přestalo nás to, možná jen mne, bavit. Najednou jsem hru, po níž jsem pokukovala léta, začala pocítovat jako výzvu. Nemám ráda jednoduchá řešení a ze dvou cest, z nichž jedna je jednoduchá a druhá komplikovanější, volím tu druhou. Najednou je tu výzva a snaha dokázat, že ji lze zvládnout.

A vaše účast na přehlídkách a soutěžích?

Původně jsme na přehlídkách vystupovat nechtěli, natož soutěžit. Pak jsme ale jednoho dne byli pozváni na Zlom vaz do Ústí nad Orlicí. Najednou jsme byli hodnoceni porotou, neboť jde o přehlídku soutěžní. A zjistili jsme, že to má smysl, že se něco nového ke své práci dovíme a že porovnáme vlastní síly se silami ostatních souborů. A to se týká i Krakonošova divadelního podzimu. A tak se k téhle přehlídce najednou druží i zájem být tady, protože je tu hezky, protože tu potkáváte samé známé tváře, které se také zabývají divadlem. Nepopírám, že i úspěch je milý a potlesk hlediště nezní špatně.

Co jste prožívali v souvislosti s představením ve Vysokém?

Jeli jsme sem s velikou zodpovědností, s velikou snahou nezkla-

mat ty, kteří nás sem z Miletína nominovali. Před představením vládla nervózní až stresující atmosféra doprovázená snahou po maximálním výkonu.

Na co jste nebyli připraveni?

Trochu nemile nás překvapila technika. Podle mého názoru není vhodné, aby osvětlení scény bylo

připravováno před představením z nového osvětlovacího pultu a všechno nebylo dokonale vyzkoušeno. Nepřidá to na klidu. Nenasazovat techniku, která „jede“ poprvé. Zvukařina ale byla naprosto v pořádku.

A ještě názor vás, režisérky, na

vysockou přehlídku jako na přehlídku venkovských divadelních souborů. Myslíte si, že vydělení venkovských souborů je účelné nebo by měly soutěžit s těmi ostatními?

Myslím, že jakékoliv dělení je vcelku zbytečné. Domnívám se, že není důvod někoho vydělovat a připravovat pro něj nějaké speciální soutěže.

Nelze ani připustit, že podmínky pro práci ochotnického souboru ve velkém městě jsou jiné, že intelektuální potenciál města s velkým počtem obyvatel je vyšší než v místě s několika stovkami občanů? Že ve velkém městě je možnost vybrat tvůrce inscenace z velkého počtu lidí a v malém ta možnost schází?

Vlastně máte pravdu. Náš soubor spolupracuje např. s Amat'ákem v Pardubicích. Tam má režisér příležitost vybírat herce a když mu jeden odřekne roli, má za každého čtyřnásobnou náhradu. To u nás jsme museli třetinu herců přemluvit, aby hráli. V Pardubicích je jich přebytek.

A ještě otázku. Vyhlášovatelem vysocké přehlídky je SČDO. Je váš soubor členským souborem SČDO nebo jsou vaši členové součas-

ně členy SČDO?

???? Jak jste to říkal? Co se skrývá pod tou zkratkou? (následuje otázka kolegovi ze souboru, zda mají něco společného s SČDO) Asi ano, máme nějaké výhody, dostáváme například slevu na představení v Hradci Králové.

Ke Klicperům?

Ano, ke Klicperům.

Tak to už jsme doma, váš soubor nebo vaši členové jsou s největší pravděpodobností členy VSVD. -Vy-

Reportáž z hnízda

Začátek:

Odkud jste k nám zavítali?

Ze Štítiny, okres Opava.

Z nedalekých Roprachtic.

Z Hostinného.

dobrá žena a vybavila básníka svačinou složenou z krajíce chleba namazaného škvarkovým sádlem a čutory s kmínkou,“ uvedl omyl na pravou míru prasynovec navarovské hostinské.

Další velkou historickou nepravdou ve kuse Petra Pýchy byl vznik názvu Dykova skála. „To tak jednou prateta gruntovala hospodu, v níž právě mistr Dyk seděl a psal. Místře, sedněte si dál, pobízela prateta Viktora Dyka, který však nešťasten se tety otázel, kam má tedy jít. Jděte do Vysokého, tam mají skálu, na které se dobře sedí - a byla tu Dykova skála.“

A tak podle slov Františka Laurina, kdyby prateta Koldovská z Navarova neposlala básníka Dyka do Vysokého, žádný poklad by nebyl, nebyla by vlastně ani republika a prateta by rozhodně nebyla tímto trapným způsobem zapomenuta.

„A já kategoricky žádám,“ hřměl rozhorlený potomek tety – revolucionářky, „aby do hry byla dodatečně vložena scéna, která by uvedla tyto historické omyly na pravou míru.“

(jn)

Proč letos zas?

*Já řek' jsem si, že letos nic!
Hned ve dveřích však září líc
A dotaz klade třesouc mi paži:
Zdalipak střívko tvé bude se snažit?*

*Já jak sem vstoupím – dnes už to vím,
Bleskově kladu na papír rým.
A tak vás zdravím, přátelé milí,
Co jste sem opět dorazili!*

*Sem tam verš krátký, nebojte se!
Jen veršovánky – to se snese.
Nadávej, kdo chceš, že budu psát!
Dělám to proto, že jsem tu rád.*

*Venku zima pěkná, vítr silně hvízdá,
Na jevišti právě vykopli ho z hnízda.
A nás všechny, co jsme dorazili,
Čeká týden krásný, však máme dost síly!*

jh

Předsedovy obavy

„Mám radost, že jsem tady,“ řekl v úvodu sobotního rozborového semináře letošní předseda odborné poroty prof. František Laurin. Vyjádřil podiv nad faktem, že přehlídka začíná již potřicáté šesté. Ale poté přiznal, že i on sám slaví své vlastní, tiché, soukromé jubileum: „Poprvé jsem do Vysokého na přehlídku přijel před třiceti lety. A pokud jsem přijedu ještě příští rok, trochu se obávám, aby se Krakonošův divadelní podzim nezměnil v přehlídku představení pouze domácího souboru, neboť už letos ho budeme hodnotit dvakrát,“ postěžoval si novopečený předseda poroty, který na postu nejvyšším vystřídal dlouholetého „šéfa“ této důstojné instituce prof. Jana Císaře.

(jn)

Já žádám!

„Odhodlal jsem se svěřit vám skutečnou pravdu, kterou autor určitě netušil a jistě ji nevíte ani vy,“ překvapil všechny přítomné na sobotním dopoledním rozborovém semináři prof. František Laurin. „Moje sdělení se týká historické

skutečnosti. Ve hře Republiku za koně a fotbal jsou totiž detaily, jak jsem si všiml, hluboce nepravdivé!!!!“ horoval rozhořčený předseda

da poroty.

Zmiňovaným detailem byla postava Viktora Dyka. Tedy přesněji jeho svačina, kterou vytáhl z batohu, když se jal vstřebávat krásy vysokých panoramat. Dyk totiž hodlal konzumovat housku, což panem profesorem otrásl.

„Dyk do tohoto kraje skutečně jezdil a pravidelně po dvanáct let se o prázdninách ubytoval v hospůdce mé pratety Koldovské v Navarově. A jednou tak se Dyk mojí pratety ptá, kam že má jít courat. Mistře, běžte do Vysokého, tam jsou hodný lidi, odvětila ta

Z Vysokého.

Jsem z Víchové a jezdím sem každý rok téměř na všechna představení.

Z Trutnova.

Z Poniklé.

Proč jste přišli právě na toto divadlo?

Protože jsme sem přijeli hrát, tak se jdeme dneska podívat na konkurenci.

Co od této hry očekáváte?

Příjemný večer.

Viděli jsme film Přelet nad kukačím hnízdem Miloše Formana.

To, co od filmu, ale to je blbost, že jo?

Co si představíte pod názvem Krakonošův divadelní podzim?

Národní přehlídku, která je takovým svátkem pro ochotnické soubory. Pro nás v Němčicích je to přehlídka, kam se chceme všichni dostat a o kterou bojujeme.

Přehlídku nejlepších divadelních souborů.

Přestávka:

Neusnuli jste při představení?

Ne, ne, u toho se nedá spát.

Ano. Jsme unavení. Přijeli jsme z Opavy a celý den jsme byli na nohou, všechno jsme tady prošmejčili. Byli jsme v muzeu a na pivu.

Jdu spát do postele.

To snad ani není možné, aby u takového představení někdo usnul.

Jak se vám zatím líbí?

Líbí se mi moc.

Moc nadšená nejsem.

Je to trošku jednostranné.

Moc se mi teda nelíbí.

Velice, protože jsem ani nevěděla, o čem to je. Jsem docela mile překvapena.

Mě se radši neptejte. Jsem na takovýchle výrazy stará.

Pro veřejnost je tam těch sprostých slov až příliš.

Hlavně se mi líbí ten hlavní představitel a ten, co zadrhává.

Máte chuť zůstat až do konce?

Do konce tu zůstanem, pěkně je to zahraný, je to moderní kus.

Konec:

Jak hodnotíte tuto hru?

Pěkně. Pan Forman by z nich měl radost.

Je to dobrá hra.

Moc se mně to líbilo.

Co pro vás znamená účast na KDP?

Je to takový hezký setkání souborů a příjemných lidí.

Herci:

Jak se vám hrálo na vysokých prknech?

Dobře, jsou prostorná, publikum velké, atmosféra úplně na jedničku.

Je to výzva. Můžeme měřit s ostatními naše výkony.

Martinka a Anetka

I neúplná místa hrají

Na sobotním rozborovém semináři, kde bylo na pranýři odborné poroty představení DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou Republiku za koně a fotbal, byl hlavním hodnotícím Mgr. Jiří Hraše. Ten krom toho,

co již sdělil v recenzi Větrníku, dodal, že v představení jsou jisté mezery. „Celek funguje. Zvláštnosti jsou místa neúplná, jež kupodivu hrají. Pak člověka napadá, že pokud by bylo v inscenaci vše dokonalé, neztratil-li by se charakter sousedského divadla,“ konstatoval Hraše.

Další porotce, ing. Dušan Zakopal, navázal na svého předřečníka slovy, že málokdo z diváků zná autora hry Petra Pýchu, a proto on se uvolil sdělit fóru nejnovější informace získané z nejmenovaných zdrojů: „Své první divadelní krůčky

učinil Petr Pýcha v letech 1995 – 96 v Klubu režisérů SČDO právě tady ve Vysokém a například hrál roli něměho anděla. Také vám musím sdělit slib Petra, že vše, co napíše, bude jen pro soubor Krakonoš. A já v to doufám,“ uzavřel své hodnocení ing. Zakopal. Aby však dostál pověsti statistika poroty, vypočítal délku první a druhé půle představení, četnost smíchů i potlesku. „Zatímco v první půli frekvence smíchu odpovídala minutě deseti vteřinám, v druhé už to byla rovná minuta,“ konstatoval porotce.

„S podobným maniakálním způsobem jsem se v životě potkal snad jen jednou. Napadá mě, že kdyby žil Marvan a měl možnost natočit třetí pokračování Anděla, tentokrát ve Vysokém, pak by se jistě choval jako Dušan,“ neudržel se reakce na páně Zakopalovy statistické poznatky František Laurin.

Další porotce, PhDr. Milan Strotzer, potěšený z viděného představení, vyzdvihl možnost zvláště venkovského divadla, které sáhne do místních zdrojů, má k dispozici schopný ansábl a z této kombinace vytěží maximum, což se právě v tomto případě podařilo. „Pak vidíme něco nového, originálního a

zajímavého. Doufám, že Pýcha splní svůj slib a napíše další hry, které se snad stejně povedou. Proto bych jen doporučil – tuto domácí parketu neopouštějte!“ nabádal Vysocké M. Strotzer.

Pátý porotce v řadě, scénograf Mgr. Petr Kolínský, se přidržel tradice: „Musím vám již tradičně povyprávět, jak jsem se málem přizemnil do Vysokého. To bylo v době, kdy moje tehdy budoucí žena prováděla ve Vysokém výzkum o ven-

kovském divadle a tak se jí ve tady zalíbilo, že málem přijala místo ředitelky zdejšího muzea. Tím chci říci, že sousedské divadlo znám dobře – z vědecké práce mé ženy. Funguje tu bezmála několik set let a má tu vlastnost, či přednost a tou je naivita, jež plyne ne z neznalosti, ale je cílená,“ zahájil svůj hodnotící proslov výtvarník a pokračoval: „

Abych se nezpronevěřil svému úkolu hodnotit představení z výtvarného hlediska – je úžasné, jaký máte fundus, jak vybraně a detailně jej doplňujete a poškozené kusy replikujete. Obdivuji, jak rafinovaná technická zařízení jste v inscenaci použili. Ten vlak mě prostě odboural,“ přiznal Mgr. Kolínský.

Na závěr se slova ujal František Laurin, jenž vysvětlil, že řečené termíny by možná mohly odehrané

představení zlehčovat. „Ti lidé ale nejsou hloupí, oni v sobě mají prostě hodně lásky, čistoty a upřímnosti. Pýchův text je chytrý a přesahuje rámeček místní báčorky.“

Předseda poroty dále řekl, že Republiku viděl dvakrát, avšak proti

prvnímu setkání zaznamenal podstatný rozdíl. „V Miletíně šla inscenace daleko méně přes rampu než tady. Včera jsem však viděl představení kontaktní a srdečné. To podstatné, co platí všude, je historie, kterou jsme nějak žili a žijeme. To „vysocké“ je jen kolorit. Proto je hra tak dobře přijímána i jinde v republice,“ uzavřel režisér. (jn)